

————— Wirth Imre

IN MEMORIAM BABITS ILDIKÓ

Ebbe a szűk őszi sávba,
zebra felett pillanatra
lebegő porszem aranyló
semmi fény feltámadása,
ebbe a sehova tartó
mába berobban egy hinta,
kislánnyal loknik futnak szét
tintaként, és fuldoklik az
ég gyerekcipők nyomában,
hogy öleltük mind magunkba,
diófa alatt zihálva
haja illatát, az ázott
levelekbe túrva lökjük
magasra riadtan, mennyi
bánat, a fény szenvedése
fényképbe zárva, egy kislány
zokog a hintán, mert látja,
hogy apja elfelejtette
a vak dióba zárt reményt
és lezuhan, hogy megüsse
magát és sírjon és apja
átölelje és így haljon
meg mindentől távol,
apja ne lássa, hogy macskák
zabálják gyönyörű testét.